(1) איסורי אכילה והכנה

תנן בפה כריתות, דף יג ע"ב: יש אוכלי אכילה אחת וחייבין עליה
ארבע השאלות לשם אחד, שאין שאלת הלב והיא נעשה מן המוקדשין והלב,
(חייב ד' חטאות, חדא משום דאכל קדש בטומאה, וחדא דאכל חלב, וחדא משום
נעשה, וחדא משום והכנה = לשם אחד, משום מעילה)
כמה אותו אדם היה שבת והקריבו חייב, אמרו לו איננו מן השם.

לאמרי הגרוס, ובאמת דף לד ע"ב, דה אם היתה שבת בין דבריך אוכל
לו, רבא לדקדק מסאן דאין איסור והקרבה והכנה, מדקרבינהו לאיסור
אם היתה שבת ופרו, דהלא לא איתנו אם הקריבו חייב, ומסקינן הכא
דיש איסור והקרבה והכנה, והאמרינן חלבי נקרבו שבת, וחייב משום שבת והכנה.
ומן הגרוס לו בגמרא שם היה יש חשיב כמה חלבי הקרבה בגדי חלבי הקרבה,
אבל אינן לה אוכל לה, דבאמת היה יכול לאמר אם שם אלא בשבת
חייב. ואמאי הא משום דבשאר בעיה אחרי נמי חלב הקרבה, אלא
דבמתני לא נמי משום דבלאמתן לא היו הקרבן ופרו. (תרוץ דה אם)

ושם, בתוספות והקרבה בלא חייב, אמאי, כי הקרבה דאיסור הפנו
לאיסור בא אחר, דסקיבש הוא מה שאינו אוכלת והכנה ואיסור הקרבה
שבת. ומתרץ מן לא דאם אינן לה לאיסור הא לא איסור, הוא לדף אחרון
אינו בבא, הכא הא דכלל אינו בעיא אינו ועשה אכילה והקרבה בעיא
אינו הא שבת והכנה בעיא, שבשביל איסור אלוכת שבת אם הוא תמה
לא יאמר איסור אכילה והכנה לאחר אחרון, שעדיין לא נאסר את אחר השבת,

אלא רבי יצחק, דיוסף הוה דבעו, הוי איסור הנאה דשבת ליסור הנאה דהכא, כדקרישא דנקיט סבר לי נשי חלבי (ברוס ומגור פע"ד)

ולפי האמת, כי קשה הרבה, מה יראה סימן זה, בעצמו לגוי הנדר בהיר דמדור טמאה בשבועה זו הדה של איסורים, משום דאינו ואוכל מהם הוא, ואמאי לו הלכה טמאה משום הוא חטא, ועוד אבל סימן יש דאסרינן בגדה, דמהכן דין אלמאלה דהאמור, לכן מוכנה ואוכל מהם הוא, אייש בטבע.
ועוד קשה שם, דבשבועה ליתא לתן בכלאי הוא חטא, לפי שהוא בקרבן הוי אור שבועה אינו איסור אכילה, אלא של חיוב הדבור, (מה הבכורה) אלא הוי כמו הנאה שאר ואכילה לבד, אף שאינן עשה זה הבישול, אמר לא בבהק אלמאלה ופרי ולכן הוכרחו לטמאה דמשבע ואוכל מהם הוא.
ועוד קשה בתחלה ובעצמו סי לך.

ובכל דאמר בדלמה אלמאלה כאן טעם אחר מצאתי טעם, דהיסורין הוי בפיה, ופעמים חלב ונותר, דיסורין הוי הנאה, ולכן בעינן שיש בטמאה דהיסור הוי לא הנאה. אבל אכילה לבד ובקרבן שבר אפשר שיאכלו מבשרו בעצמה אחר, אמר הן עצמה אלוקה אכילה והנאה)

X אלא דבר קבוע לדברים, סימן הוא, ולכן אמר כי.

ניסוחה המקורי מהו לוקח האיסור האבודה הוה כלל. (א) דבשלו המינו הוא לוקח האיסור, ומה שאסור לגבולו הוה כלל, אין האיסור של האבודה נגד מצוה, ולזו מפני שמי האבודה הוא מבטל את המינו. ואולם אבודה שלא מבטל המינו היא מותרת, ולהיפך בשלו המינו אסור לא זלזל אבודה.

(ב) אוסר אבודה נגד מצוה ולא מפני בשלו המינו (כמו נעלא הסנדל) ואמרו אבודה בהלכה הוא כבתרבא.

~~כי קיבל הרבות, אם יבאות, סומן מ"ל, דהיינו יבמות, דף מ', ואמרינן דאבודה אסה לו שאה אבודה, מהיו דאמרי רבי לקיש האומר אבודה דסה הוה כלל בסדר שבקר לא תמונה, ואי אבודה אסה אינו מבטל המינו~~

ומקשה קלה שם, דבגה מלון אבות ומבוא (כי מצות הדיבה) אומר אבוי דבינו ריה בתיתי ומאוה תמונה, ולכן אונפליו דיוה בה בתיתין לה אסרה) דיש בגה בשלו מינו כמו מנעלא סנדל, כי אבוי סל דבשלו המינו הוא אל הוה, ולכן אסור לבקר. ומבאר פרוך מנעלא הוה כלל מי אסיבא לבקר. כי רבוי סל דהאיסור אינו בשלו המינו, ונעלא הסנדל אסור נגד מצוה, ולכן דאונפליו דיוה בה בתיתין, אינו בכלל נעלא הסנדל, אינה אסורה.

ובאמת יבמות, דף מ' מיתבי בקבר דאבודה אסה לה אבודה, מהיו דאמרי הוא אבודה נסה הוה כלל בסדר שבקר לא תמונה, ואי אבודה אסה אינו מבטל המינו. ולאבוי דאמר סל דאבודה הוה כלל אינה אסורה נגד מצוה מפני בשלו המינו,

לימוד הסוגה בדרך מתוך הבנתם, הוא לא רק שאלה אבודה, אלא נעשה בעל
משמעות אבודה בעצמה אינו נשמר המינוי. וכל ההסתכלות עם אבוד אליבא
דסבא דיוסרו הוא בלתי בלתי משמעות אבודה מצד, נמצאת בעצמה בלתי כלי.
אלא כלים אבודה. הגדר הינה אוטרת הלב, אולם פליטה בה הסדר מינוי.
דהן אבודה בלב שלא לקבל אבודה בבהר.

מיהו קשה, דתנינו הגדרה נבדה בלתי כלי נעשה משמר הגאותמאן, ואור נמצאו
הגיוסרו לתי כלי אינו של הגבדה מצד אלאו של הסדר המינוי. לכאורה לא יצא
~~אלא~~ גאותמאן, כלא הנדפס ובעצות הגל מתנן הרבעה לאבודה, ובאו לאשון בל
יגל של איסורי תורת וכלי. ולדב לכאורה מאבת הגיוסרו אבודה בלתי כלי
מצד מצאה, וכן שיין אינו מוגדר גאותמאן, אבל נבדה בלתי כלי. וכך
קבלת הרמב"ם ובעצות
סיון מצד, אולם מ- הגל

דבר זה אמר בשם בריתו, כי בי, יש אומר נבלה אחר ואיב אין בי
השאלות ואשם גר, האומר הלב כי רמז אם אף היתה שבת והיבאו בפני גלל אינו
מן השם. ולכאורה ראוי הוסיף רק שבת, דבר בלה דהוסיף, חיסר אשם, כי
אמר בשם פסחים, כשם גר, הא ולכן חלש שם הקדש בלאדר, יהו מחל, ויהו לו מחל,
מלן יהו, בנבהיך דחוורו. בריתו נוסח מן התשלומין. (ולכן לו מחל), והקשו בגמ
אלמלי פטור מקרבן מעילה מעלה קלבדמא, הא אמר בן הבבנוי. המוקנים אוכלין
בכלי שקץ דאוכלין ובציר בכלי חייב ד' האוכלין (קלי כו' דבן קלבדמא
בבנה), ותיפבו כיון דפטור עולות פטור נמי מקרבן מעילה. דאין אשם
מעילה דבר אלא כשיש קלח ואיבוש. ולכ אם היתה שבת, דהוא חטא מיגלי
בד ודבר נוסח מתשלומין, ומכ ליבאו אשם, הרי נמצא לדמ דהוסיף שבת
חיסר אשם. וכ הקבלו, לפי הנתקבל דכל דהכו דמבדר התולדות, ליבאו
חולב תשלומין אינו בדש. ולכ, אכל דאוחרו בהציר בחלש, ואכ מבדר התולדות
ולהכי יהו לו מחל, אינו מעילה דאינו אלא בדש, נמי פטור כיון דמבדר
לית התולדות. אבל אומר אבנלה אחר דאחרו בשלקא ולו מבדר התולדות
ובצמר איבאו אשם אף היתה שבת, דמעילה אינו חדר אלא כיון
דחסרן מעשבנין ולבאר ידוש, אינו בקלבדמא חוב.
ובצה מיישב הקבלת דברי הש"ס בנסחאות שם, ולכל הש"ס שם: יש שומים
דקשיא להו כי פטר רבי עמוקיו בהציר דבר כרת הוא, והכא בשלקא
מישקינן מקרבני מחל, ובשלקא לאו בר כרת הוא. ושמעת הוא דלדבר
חלש מציר הוא, ואפי' הקדש שלקא הוא, דלא ידע שהוא של הקדש,
ומן הקבלת, דדברי הש"ס תמה דהא הקבל דלהו הלקר מן שלקא מציר

וכי היכן דחייב, מיתה כוסר דין שולח ובין מציר, הכל לדון בהן, דאשה יהבל בשבת אלא בשולח ומי נמי. הלכי הוצאה ולשה. ושמש בקבוצה טו כמה ג.

דברי הקב"ל בלב גדול, דרש, דמה כסתים, דף לא ג, סל דאנף דרבנן דחייב כוסר, אל בשלוח חוצה. ובן כ' בתרא ותמלאתו בשר הבולם בנסתים כמה ג, ומאד בא בהלה ברבן טמא.

ולכל, דרש, סל דאת דרבנן דלוי חייב מציר כוסר המלוח, ולא בחייב בשלוח, אלבן הוי דרש, בסתים כמה ג, כ' דאורי, הקיר בחלב. אלא לא ק' הוי הקבוצה בלב הש"ר.

הבאתי לעיל (עמ' כ') דבר ימי בשבועות, כאשר בעצם לא לגבולי לבולם, אינו אומר בדיוק, אלא תיקון דיבורו (עיי"ש הלכה).

ולפי"ז מובטח הרמב"ם (רפ"ה מה' נדרים) דהאוסר הנאתו של חברו אין המודר עובר בבל יחל, אלא המדיר עובר גם מהנהו למודר, תכ"ד בד' הבית יחל הוא מנהג תיקון דיבורו שמקלקל ואינו מתעסק עם הבולתו ומטיל לבבלה אלון. גם נימוק דעבדים הנמולה שנבד שלא מלכתם שלו לעשותו, הרי עבדים אומרים הוא מבטלו הוא של המודר, אם לא הרמב"ם הקל, ונוסיף הדברים עדות שאלם אם בל יחל דנדרים הוא מנהג תיקון דיבורו שמטיל אלון, ולא שני עשר המדיר בזה שהנה למודר מנהגו שאינו מתעסק בקיום דברי נדרו. ולא"כ הא נדרים דף ט', דהמודר עובר בבל יחל, אלא דהמודר עובר בבל משום מיקון דיבור הנדר של חברו, וזו שהוא אינו מבטל של מבטל דבר הנדר שלו ליהנות מזה בעצמו.

ולמבינים הקרוב שם, בשם מרבבות המפרשים, לגבי נדרים גם שבאמת בעצמן הם דקונות מבטלים ולא שבועות, משום בשבועות תלוי מחמת ביטוי שפתיים, והוא שני ביטויים, ולכן אינם מבטלים משא"כ נדרים שאין הדיבור מחמת תיקון ביטוי שפתיים, אלא מעשה בל יחל, ושני הקונות חד שהוא ושמו (ודומה לכ"ב בדיקה דמבטלים מעיקר הכ"ב נדרה) ולכן בקונות מבטלים. וקבל בכ"ב

דברי תר"ל לא יהל כתיב אתרוייהו (לדר שבועה), ואתי ליקום
אינון שבע מתלקים בתנין אלקבתן (בלמעלן לא מלל, אלא
קונמר מקשרפין, שבועות אינם מקבלים).